Op een dag was Leo er niet.

Het begon 's morgens al.

Er stond die woensdag GEEN bord op tafel. Er lag geen briefje bij. *Goedemorgen. Eet smakelijk. Zoen. Mama.*

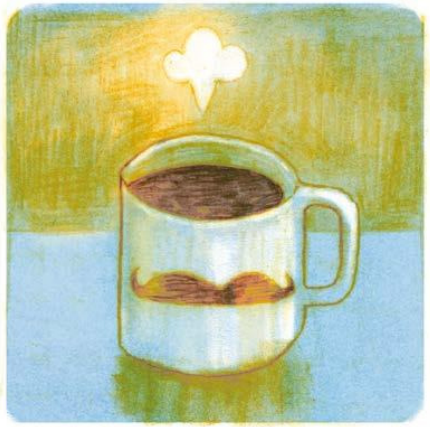

Ook had mama NIET aan zijn boterhammen gedacht.
Alsof ze vergeten was dat ze een kind had.

'HALLO RAMSES!'

De hond van buurman Bob draaide zijn kop niet. Alsof hij niet meer wist wie Leo was.

'HEY, RAMSES.'
Alsof de hond er zelfs niet aan dacht om drie keer te blaffen.

Ook op school was Leo er niet.
'**WIE BEN JIJ?**' vroeg juf Marien verwonderd.

'Leo,' zei Leo. 'Dat weet u toch?'

De juf schudde haar hoofd. '**IK WEET VAN NIKS.**'
Leo keek de klas rond. Alle kinderen keken terug. Sommige met een frons, andere juist heel nieuwsgierig of met een glimlach. Allemaal keken ze alsof ze hem nog nooit hadden gezien.

Hij kreeg er warme wangen van.'... Dat is mijn plaats,' wees Leo naar de bank op de derde rij. 'Daarzo, naast Tamara.'

De juf lachte. 'Nee hoor, die plaats is leeg.
Ik denk dat jij je vergist, jongen.'

Is dat zo? dacht Leo even later, vergis ik me?
Hij stond op de stoep voor de school.

Hij kende alles wat hij zag. De houten schoolpoort, de blauwe strepen op de tegels, het afdak, de groene deur van de wc's. Het kantoor van meneer Wezel.

'NEEN! IK WIL NIET.'

Er kwam een mevrouw aanlopen met een kind over haar schouder. Dat kind heette Rammon, wist Leo. En de mevrouw was mama Rammon. Rammon wilde nooit, maar hij moest iedere dag. Leo stak zijn hand op.

Er gebeurde niets.
Niet bij Rammon en niet bij zijn mama.

Voor de zekerheid keek Leo naar zijn hand, naar zijn vingers, naar zijn pols. Kon hij er misschien dwars doorheen kijken?

Neen, toch niet.

Wat is er toch met me, dacht Leo. Hij werd er uitermate treurig van. (Uitermate. Dat woord kende hij van zijn vader. Het paste bij goed en bij slecht. Vader, die zich uitermate goed voelde. Of uitermate rommelig was.)

Kon het. Misschien. Dat hij.
Zichzelf. Vergeten was?
Dat hij per ongeluk was
achtergebleven in zijn bed
of op het toilet?

Daar hoorde je wel eens over.
Meisjes of jongens die zichzelf
vergaten in de kelder of zo.